

over for i denne lovpakke på tre. Det ene er, at det kan være en hjemmel til opbygning af nogle håbløse uddannelser. Det er ét problem, og det andet problem er, at det kan betyde økonomiske forringelser for dem, der skal tage dem, og endelig også det, at der er problemer med, hvorvidt de uddannelser, som folk skal tage, påbegyndes på et frivilligt grundlag.

Jeg er desværre ikke helt sikker på, at ministeren kan redegøre helt for, hvordan det ligger med det, eller om det bare er sådan en åben port, vi skal gå igennem, og så ligger der et eller andet på den anden side, vi ikke har set endnu. Det er heller ikke helt klart endnu, hvilke økonomiske konsekvenser lovforslagene vil have i det hele taget. Det har man ikke været i stand til at beregne i nærmere omfang.

Men vi går selvfølgelig ind i diskussionen og håber på, at det i løbet af debatten og også i udvalget bliver mere klart, hvad det egentlig er, ministeren har forestillet sig at de tre lovforslag skal bruges til. Vi er noget tvivlende over for, at det bliver noget, vi kan støtte.

Addi Andersen (CD):

De tre lovforslag hører alle til blandt de initiativer, regeringen har kaldt »Hurtigere i job og uddannelse«, som CD naturligvis støtter.

De to første, lovforslag nr. L 24 og lovforslag nr. L 25, skal gøre det mere attraktivt for unge under 25 år, som ikke har fået en kompetencegivende uddannelse, at komme i gang med et uddannelsesforløb, der enten kvalificerer direkte til at komme i arbejde eller giver et bedre grundlag for at gå videre med uddannelser. Derfor foreslår undervisningsministeren at give erhvervsskolerne ret til at stå som arrangører for erhvervsgrunduddannelser til ledige dagpengeberettigede.

Bemærkningerne nævner, at det typisk vil være et tilbud til de lidt ældre unge, som af en eller anden grund er faldet ud af uddannelsessystemet, men som dog har opnået erfaring på arbejdsmarkedet i mindst ét år på fuld tid.

Man kan sige, at erhvervsskolerne har den naturlige kontakt til de forsikrede, og at det derfor vil være en fordel at give skolerne retten til at udbyde direkte.

Samtidig foreslås det at give rabat på uddannelsestiden ned til 18 måneder, så den svarer til den periode med ret og pligt til uddannelse, der indføres for alle dagpengemodtagere under 25 år efter et halvt års ledighed.

Uddannelserne skulle derved blive mere overskuelige, og det måtte meget gerne føre til, at man efter en erhvervsgrunduddannelse har fået så meget blod på tanden, at man bagefter godt tør gå videre endnu og måske kaste sig ud i en regulær faglig uddannelse.

Forslaget om at harmonisere størrelsen på skoleydelse og aktiveringsydelse kan CD også give sin tilslutning.

Alle erhvervsrettede uddannelser i Danmark er traditionelt kendetegnet ved trepartssamarbejde. Derfor har lovforslag nr. L 26, der giver mulighed for at tillægge ad hoc-udvalg fulde beføjelser som fagligt udvalg, tilsyneladende givet noget støj på linjen fra både Dansk Arbejdsgiverforening og LO.

CD har den holdning, at strid om faggrænser ikke skal kunne blokere for oprettelse af nye uddannelser, men der skal være et behov for at sætte nye uddannelser i værk, og de skal have den nødvendige kvalitet. Det burde næsten være en selvfølge, for hvem har gavn af at skabe nogle kunstige tilbud, som ingen har brug for?

Man skal naturligvis ikke skabe uddannelse ud af enhver aktivitet, og det har jeg svært ved at tro at der er nogen der har til hensigt.

I CD interesserer vi os f.eks. meget for udviklingen af servicesektoren, fordi det er et område med vækstmuligheder, hvor der kan komme mange gode nye job. Her kan vi udmærket forestille os, at der skal nogle nye uddannelser ind i billedet, men det kræver vilje til at tænke ultraditionelt og på tværs af faggrænser. Sådan nogle ting synes jeg ærlig talt man burde kunne tale sig til rette om, og i hvert fald støtter CD ministerens forslag.

Jeg håber på, at lovgivningen i sidste ende kan gennemføres med forståelse også hos arbejdsmarkedets parter. Det må være i alles interesse.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil gerne takke for en overvejende positiv modtagelse af de her fremsatte lovforslag. Ja, jeg har endda forstået, at hvis ikke det var, fordi det stred lidt mod ideologien, nemlig i forhold til andre samtidig fremsatte lovforslag, så var i virkeligheden både SF og Enhedslisten væsentlig mere positive, end de var i stand til at give udtryk for ved denne lejlighed. Men det er selvfølgelig rart at vide.

Så et forholdsvis bredt flertal i Folketinget er altså på sporet af noget, som er anvendeligt i praksis. Sådan må jeg forstå det, nemlig med det